

אֶל לוע הַמַּקְרָה

רחש מערות

"עדיף לשתוק."

(אימא שלי)

תַּחֲסֹךְ אֶת זֶה, תִּקְטִין. שְׁלֹא תִתְפַּס
מִדֵּי מָקוֹם, שְׁלֹא יִכָּאֵב לָהֶם יוֹתֵר.
עָדִיף לִשְׁתַּק וּלְכוּץ. גַּם בִּלְעָדִיף
יֵשׁ לָהֶם מִסְפִּיק מִשְׁלָהֶם. אֲתָה
מִרְגִּישׁ אֶת זֶה הָרִי, אֲזַי אֵל תוֹסִיף.
חֲלִילָה לְהִכָּאֵיב בְּעֵצָם קִיּוּמָהּ.

וַיּוֹם אֶחָד תִּהְיֶה אָדָם כּוֹתֵב
וְלֹא כּוֹתֵב, לְכוּד בְּמִכְמוּרוֹת חִיָּה.
וְרַחֲשׁ מַעְרוֹת עֵתִיק יִנָּשֵׁב בְּבִגְד
מִתְנַכֵּר: עָדִיף לִשְׁתַּק חַיִּים שְׁלָמִים,
וְלֹא לִתְפֹס מִדֵּי מָקוֹם. לַחֲיוֹת
חֲלָקִי עַל לְהִבִּי הַמְזֻמָּרָה
הַמְשַׁסֶּפֶת אֶת עֲצָמָה
לְרִיק וּשְׁשֻׁשׁ –

וּכְמָה עוֹד תַּחֲפֹר וְתִתְפָּרֵק
בְּמִרְחָקִים? וְאֵיךְ תִּטְבֹּל יָדִים
בְּשִׁלּוּלִית הָאֵין הַמִּיחֵל
זֵרִיחוֹת טְרִיּוֹת מַפְעִימוֹת לְבָךְ?

עַד שֶׁתִּזְחַל אֶל לַע הַמַּקְרָה,
עַד שֶׁתְּבִיט אֶל הַנִּקְרָה כְּמוֹ מַחִיק,
כְּמוֹ בֵּין רִגְלֵי אִשָּׁה, לְצִפּוֹת בְּסֶכֶר
הַנִּפְעֵר אֶל בַּעֲרַת כָּל הַיּוֹתֵף,
כָּל הַנֶּתֶף הַזֶּה עַל עוֹ יָדִים
אֲזוּקוֹת, עַל זֵיו בְּשׁוֹרֵף הַמִּפְרָפֵר.

פֶּתֶאם לְצוּד מַלֵּת "אֶפְשָׁר",
 לְדַעַת שְׁהִיָּתָה אֶזְמֵל שְׁנִים
 מִכָּה בְּסֶכֶר הַבִּטּוֹן, מִכָּה כְּמוֹ סִכִּין
 מִפְּלִסְטִיק-פְּנִימִיּוֹת הַמִּבְקָשׁ
 לְקַטֵּם סִלְעֵי תְּמִיד, הַמִּבְקָשׁ שִׁשׁ
 לְגַדֵּעַ לְחִישוֹת –

אָהוּב פֶּתֶאם,
 אֶל תִּתְקַלֵּשׁ מוֹל עֶרְמַת
 תְּגִי הַמְּחִירִים שְׂכָכָה הַתְּגַבְּהָה
 לְהֵר. נוֹתֵר עוֹד זְמַן לְמַחִילָה.
 נוֹתֵר גַּם אִם כָּבֵר אֵין עִם מִי, נוֹתֵר
 רֶק כֶּךָ וְכֶךָ וְסוּף-כָּל-סוּף מְקַץ
 שְׁנִים, הִנֵּה אֲנִי חֹפֵשִׁי לְהִיּוֹת אֲנִי.
 וְשׁוּב וְשׁוּב וְשׁוּב לְצִלָּח

רַגַּע
 סְנוּרִים –

אבא-ילד

"פרפר וחתירה תלמוד מאחרים"

(שישה שירים לבן, דורי מנור)

בזמן מן הזמנים אני
נוסע עד אליה. לפתע
אופנים אדמים
בירידה ההיא לשוק הפשפשים –
אין עצר-נשימה פורם
את השתיקות.
אתה זוכר?

ולא, זה כבר לא
צער הבדידות באין-אתה.
כבר לא האבל המפרפר.
גדלתי אבא-ילד, אהובי:
טוב שתדע. ובכל זאת, רק אתה
יכול לחיות אותי
ולהבין מתוך
את הבפנוכו-הבפנוך.

כבר לא נבהל מן
הקטנות, אם לא נקלשתי
עד הלום, אני לא אשטט,
אולי. לא באמת.
מה כבר יקרה
אם תחכה לי קצת
אתה, הפעם?